

**Colegiul Național Barbu Știrbei
Călărași**

***“ROMÂNIA ESTE ȚARA MEA,
RESTUL SUNT DOAR ȚĂRI”***

(Octavian Paler)

1 Decembrie 2018

*Ganduri, sentimente, mesaje pe care vrem sa le impartasim cu voi,
acum, intr-un moment de sarbatoare, de reflectie si, mai ales,
de constientizare a devenirii noastre...*

profesor coordonator, Nicoleta Soana

Epoca MĂRII UNIRI reprezintă o sursă de inspirație națională, culturală și emoțională. Poporul român sărbătorește anul acesta 100 de ani de la formarea României Mari.

La 27 martie 1918 Basarabia, străvechi pământ românesc, a fost primul teritoriu ce s-a unit cu patria-mamă, după mai bine de 100 de ani de înstrăinare. Astăzi, acest teritoriu lipsește din trupul țării dar frăția cu românii de pretutindeni nu a dispărut.

Cultura i-a legat întodeauna pe oameni și învățământul nu face excepție de la această legitate. Mulți tineri din Republica Moldova învață în școli din România.

*Director,
Colegiul Național "Barbu Știrbei"
profesor Amza Eufrosina*

GÂNDURILE UNUI ROMAN OARECARE

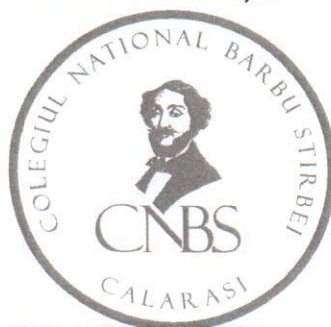
Barbu Mihaela Gabriela, clasa aXI-a D

Poate ca nu este totul așa cum trebuie și unele lipsuri sunt mai accentuate decât ar trebui, dar sunt mândră că ești locul în care m-am născut și pe care pot să îl numesc „ACASĂ”. Știu că meriți mai mult și că ai nevoie de ajutorul nostru, al copiilor tăi, pentru a-ți păstra frumusețea de odinioară și de aceea luptăm pentru tine; nu trebuie să uiti că ai o armată de oameni învățați din moși strămoși să își păstreze teritoriul nemaipomenit de bogat în frumusețe și resurse.

Se împlinesc 100 de ani de când ai biruit lupta împotriva dușmanilor și ai reușit să rămâi unită în fața tuturor presiunilor care se exercitau asupra ta. Până acum 100 de ani ți-ai împartit teritoriul dușmanilor din occident și celor din orient, fiind că o punte de legătură între cele două mari puteri ale lumii. Toti voiau ceea ce ai tu, România, fiindcă tu le ai pe toate! Ești frumoasă, plină de mister și bogăție, ești minunată! De la spicele de graș crescute pe liniile tale câmpii la pădurile dese ce acopera și cele mai înalte culmi ale munților tăi; de la comorile de pe malurile mării la cele din adâncul pământului, toate reprezintă frumusețe, frumusețea care era dorită de popoare nevrednice de tine.

Nu a fost ușor, însă știm toți că ai meritat efortul; ai meritat să ne câștigăm independența și să putem să ne mandrim cu poporul nostru trecut atât prin momente fericite, cât mai ales momente dificile.

Știu că trebuie să le mulțumesc strămoșilor mei că au luptat cu prețul vieții pentru a face ceea ce părea imposibil pentru o țară așa neajutorată ca tine, însă ei au reușit să pună punct invaziilor pagane și au realizat ceea ce este astăzi, România. Dacă ei au reușit să ne ofere libertatea și dreptul la o viață liniștită, sunt sigură că și noi suntem capabili să păstrăm această liniște.

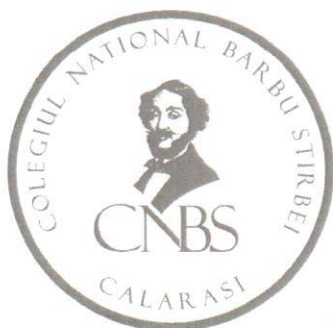

Nu mi-as putea imagina cum ar fi fost dacă nu descopereau tezaurul tau natural si nimeni nu ar fi fost dornic sa viziteze meleagurile tale. Consider ca oamenii din ziua de azi ar putea face un efort minim pentru a conserva ceea ce se păstrează de atata vreme si de a atrage cat de putin atenția oamenilor, fiindcă tu chiar ai ce arata si toate atractiile tale vin insotite de o poveste, cum ar fi Castelul Bran si Dracula, nici nu mai contează daca este mit sau realitate, important e faptul ca aceasta poveste dateaza de foarte mult timp si nu trebuie pierdută, alaturi de alte povesti minunate moștenite de poporul nostru, fiindcă, de fapt, in asta constă cel mai mult bogăția...

Această scriere reprezinta doar un amalgam de gânduri care te definesc pe tine, Românie! Este doar o descatusare a sentimentelor patriotice bine ascunse in sufletul meu de român.!

Nu uita ca trebuie sa fii puternica si sa rămâi unită! Sunt mandru ca sunt roman, chiar daca nu o spun prea des!

De ce mai iubesc România?

Radu Costela Gabriela, clasa a XII-a F

Iubesc România pentru că e țara în care m-am născut. Pentru plăcintele bunicii și pentru lacrima ce îi curge pe obraz atunci când povestește cu nostalgie, momentele din tinerețe și despre cum era această țară pe vremea când bunica era doar un copil.

Mai iubesc România pentru că sentimentul de **dor** care mă încearcă atunci când sunt departe de tradițiile și de obiceiurile noastre, ale românilor, este inexplicabil. Un sentiment ce cuprinde, totodată, iubirea față de semenii mei și patriotismul față de înaintași.

Mai iubesc România pentru că la baza acestui stat ce a continuat să prospere încă din cele mai vechi timpuri au stat mari domnitori ce au condus un popor cu care ar trebui să ne mândrim mereu; domnitori precum Mircea cel Bătrân, Ștefan cel Mare, Vlad Țepeș, Mihai Viteazul, A.I.Cuza și mulți alții. Acești oameni, la vremea lor conducători ai statelor medievale românești, dar totodată oameni simpli, au ținut teritoriile românești departe de dominația otomană; au purtat războaie, au pus la cale strategii, au luptat și și-au dat viața în bătălii, pentru ca România să devină ceea ce este astăzi. Datorită efortului depus de aceștia și datorita luptelor desfășurate pentru cucerirea teritoriilor ce aparțineau de drept românilor, astăzi, România este o țară unică în lume, o țară ce are toate formele de relief dispuse simetric. Mai exact, în centrul țării este situat arcul carpatic, urmat de podiș și, mai apoi, de câmpie. Dacă o hartă a României ar fi împărțită în patru părți egale, pe fiecare parte s-ar regăsi toate formele de relief enumerate mai sus.

Mai iubesc România pentru că noi avem ceva ce nici o țară din lume nu va avea vreodată, **dorul**. Cuvântul dor este unic și specific limbii române. Nici o altă limbă, nu are în vocabularul său acest cuvânt. Și poate de aceea, dorul românilor de rădăcinași de locul în care s-au născut poate fi înțeles numai de un seamăn de-al lor.

De ce mai iubesc țara în care m-am născut?

Pentru cei ce au luptat pentru libertate, la revoluția din 1989 și pentru cei ce au cântat pe străzile capitalei, mai uniți ca niciodată, Imnul României. Iubesc România pentru cei ce au căzut, ca noi să ne putem ridica și pentru cei ce și-au dat viața ca noi să mai avem speranța unui viitor mai bun. Noi suntem copiii revoluției și suntem gata să ne cinștim urmașii și să le demonstrăm tuturor că vocile celor ce s-au sacrificat pentru binele României și al poporului român, răsună și astăzi pe străzile Bucureștiului.

Încă mai iubesc această țară pentru că vreau să devin un om demn de sacrificiul tuturor celor care s-au opus abuzurilor de putere și care au dorit o schimbare revoluționară pentru patria lor. Doresc să îmi construiesc un viitor în locul în care m-am născut pentru că mă simt mândră că sunt „român” și pentru că vocile ce au strigat „libertate” în '89 au dovedit tuturor că, prin unitate, putem combate orice pare imposibil de realizat.

În concluzie, încă mai iubesc România pentru speranța zilei de mâine, pentru istoria vastă care ne-a demonstrat dintotdeauna cât de puternic poate fi poporul român atunci când este unit, pentru că familia mea este parte din această țară și pentru că sunt un copil al Revoluției din 1989, copil ce vrea libertate pentru cei ce au plecat, dar și pentru cei ce au sa vina.

Romania, patria mea...

Velicu Gabriela , clasa a XI-a D

Romania, patria mea, o tara a traditiilor, a culturii ne redeschide ochii pentru a privi tot ceea ce ne defineste ca popor. Nu ne nastem toti la fel, dar un singur lucru ne aseamana, acel lucru fiind **patria**. Acesta este locul in care ne nastem, crestem si murim. Nu putem spune ca Romania este "raiul pe Pamant", dar nicaieri nu ma simt mai in siguranta ca aici, **acasa**.

Romania, tara mea, tu mereu esti langa mine, dar eu niciodata langa tine. Imi pare rau pentru tot ceea ce se petrece acum! Oamenii ies in strada sa protesteze si nu stiu pentru ce fac asta; minunatele tale creatii au fost distruse pentru ca vor cat mai mult sa distruga tot ceea ce inseamna, de fapt, Romania; esti "protejata" de oameni care nu stiu sa valorifice adevarata ta infatisare. Nu meriti toate acestea, tu nu ai gresit cu nimic, noi am stricat ce tu ai fost candva, Romania, una dintre cele mai bogate tari din Europa. Si prin *bogata* nu ma refer la partea materiala, ci la partea fizica, la infatisarea cu care odata te afirmai in fata celorlalti si inca o faci cu glorie si mandrie. Ce ar fi Romania fara Cascada Bigar, cea mai frumoasa cascada din lume, Castelul Peles, Castelul Bran, de unde provine faimoasa poveste despre Dracula, raspandita in intreaga lume, si multe altele ce inca au ramas pe teritoriul tarii, dar si in inima romanilor? De asemenea, tara noastra este bogata si prin traditii si cultura. Aici s-a nascut unul dintre cei mai renumiti sculptori din lume, Constantin Brancusi, care a dat un aspect incredibil Romaniei prin creatiile sale, "Poarta sarutului", "Coloana Infinitului", "Masa tacerii" si alte creatii ce adauga un strop de culoare si iubire tarii. George Enescu, Nicolae Grigorescu, Mihai Eminescu fac parte din lunga calatorie pe care noi, romanii, o numim **patrie**.

Romania, o lume plina de mister, si-a pastrat valoarea si mandria pentru a triumfa cu glorie in fata celorlalti. Scriitorul Octavian Paler a dezvaluit un adevar ce reliefeaza ideea de patriotism, de dragoste pentru tara: „Romania este patria mea, restul sunt doar tari!” Prin aceste cuvinte, scriitorul creioneaza Romania nu intr-un mod perfect, ci intr-un mod calm si iubitor pentru a unge sufletele copiilor pierduti ai tarii. Romania, o tara perfecta? Nu pot spune ca este perfecta, pentru ca nimeni si nimic nu este perfect, dar aici este locul in care eu am crescut, am invatat sa merg pe bicicleta, am invatat mirosul fiecarui anotimp: iarna, albul stralucitor, orbitor aducea mirosul fumului ce iese pe cosurile caselor; primavara intiparea in sufletul

meu nu numai bucurie, ci si mirosul florilor din gradina mea, o mireasma calda si ispititoare ce se imprastia in aer formand un alai de fericire; vara ne incalzea sufletele prin culoare, lumina si, bineinteles, vacanta de vara, avand mirosul acela arzator si ametitor al pamantului ars de razele soarelui ; toamna, anotimpul adolescentei, imaginea frunzelor ce cad formand celebrul “covor de culori”, imaginea unei inimi frante mergand si plangand alaturi de copaci, un anotimp pentru acea perioada a vietii in care nu simti vreun miros specific, dar poti simti si vedea cand toamna reapare de fiecare data prin imaginea din sufletul tau.

Asadar, Romania poate ca plange si sufera pentru tot ce a pierdut de-a lungul timpului; dar Romaniei i-au ramas multe pe care nimeni nu le poate distruge: de exemplu, **tricolorul**: “Pana la ultima suflare, pana mor, port cu mandrie-al meu Tricolor!”, minunile naturii si cultura ce ne leaga ca popor. Pentru toate celelalte, iarta-ne, Patrie, nu am vrut sa te ranim!. Unii dintre noi incercam sa te facem fericita prin micile detalii care exprima dragostea noastra fata de tine. Cateodata ma uit in jur si vad oameni, oameni pe care nu-i cunosc, care nu mi se aseamana fizic, care nu poarta acelasi nume sau acelasi tricou dar cu care, stiu sigur, sunt unita prin, sange, prin traditii, prin vorbe...

Brusc, deschid ochii si vad imaginea gradinii din fata casei si aud tipetele copiilor ce se joaca temeinic in fiecare clipa a zilei, o vad pe mama cum vine la mine si spune “N-ai de scris? Scrie , ca nu o sa faci nimic mai departe daca nu inveti!”, desi ea ma vede ca imi scriu, dar e placerea ei vinovata sa spuna asta. Tot ceea ce vad si simt inseamna pentru mine cuvantul “acasa”, adica **Romania, patria mea...**

Bătrânul orologiu al gării mă smulge din moleșeală. Se face seară. Deși aveam senzația că stația e părăsită, becul din interior se încumetă să funcționeze. Este evident că sistemul de iluminare obișnuiește să dea rateuri. Abia acum reușesc să întrevăd un alt chip uman.

Mă apropii politicos de vânzătoarea de bilete. Femeia de vreo șaizeci de ani citește înflăcărată fiecare cuvîntel. Coperta îmi indică numele autoarei, Sandra Brown, dar și imaginea unui cuplu despuiat.

—Da, drăguță. Care-i treaba? se interesează banal vânzătoarea.

Mă uit atent și îmi pare că joacă un rol. Nu este o actriță bună.

—Spune, tinere, reîncercă femeia să comunice pe un ton mai cald. De ce te afli aici?

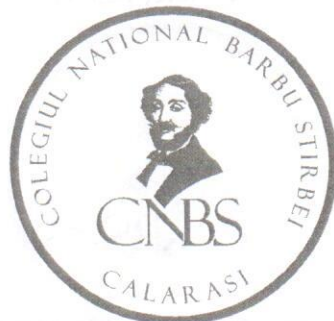
—Nu este destul de clar? În ce scop m-aș găsi eu astăzi la casa de bilete? Hîm?

Femeia își mută cartea într-o mână și mă privește preocupată, de parcă ar fi uimită de prezența mea. Adăugă pe un ton inofensiv:

—Nu am de unde să știu ce cauți aici.

Poziția cărții mi se pare în continuare foarte ciudată. Vânzătoarea se jenează de modul fix în care îi privesc mâna care strânge „Neașteptata iubire”.

Coperta îi cade accidental de sub mână, iar pe dedesubt se zărește o altă carte – „Culegere de poeme dedicate patriei”. Nu degeaba mi se păruse că joacă un rol. În fond, cum ar putea o bătrânică să accepte așa de ușor cărțile ieftine de amor occidentale? Constat că boxa decorată modern este o aparență. Acum ne uităm unul la altul și încerc să aflu ce anume o motivează să posede o geantă atât de tinerească. Parfumul său este unul fin, franțuzesc. Zâmbește, de parcă recunoaște că am dat-o de gol și îmi șoptește: „Mă urmărește! Vreau să scap de communism”!

În ochii ei citesc eugenii și înghețată Polar. O integrez numărând în fața unui pom, pe când copilașii de vârsta ei fug în toate părțile. 10, 9, 8... Plânge în prima zi de școală, implorând-o pe buni să nu o părăsească. O, scumpa mea, nu plec nicăieri. Se ia în vorbă cu viitorii ei tovarăși de joacă și uită complet că își plănuiește să abandoneze școala. Buni pleacă. Urmează immurile comuniste. Profesoara de muzică îi spune că are voce. Primul iubit. Apoi se angajează la cea mai modernă stație de tren. Taxatoarele bârfitoare care nu îndrăznesc niciodată să ponegrească numele prea-iubitului. Trăiește o fericire ipocrită. Vede zilnic oameni care vin și pleacă. Încet, încet, începe să își formeze adevărata părere despre ce se întâmplă. Nu a îndrăznit să o împărtășească niciodată, până când... Vede oamenii cum au în sfârșit curajul să ardă carnetul de membru, pentru că Nicolae și Elena au fost împușcați. Însă avea să afle că prea multe lucruri nu se vor schimba.

—M-ai dat de gol, repetă vânzătoarea. Deschide ușa și mă invită în boxă.

—Mulțumesc, nu e nevoie!, refuz ceașca de ceai. Bine, dați-mi, poate am să gust...

Poza lui Ceaușescu de sub tejghea îmi inspiră suspiciunile de mai devreme.

—Mă urmărește, îmi aduse la cunoștință femeia.

—Cine vă urmărește? Doar nu vreți să spuneți că el... Doamnă, doar ce ați zis că vreți să vă schimbați gândirea. Și chiar păreți o femeie serioasă, cum să vă urmărească Ceaușescu?

—Ei..., începe să râdă. Nu, nu de el este vorba... Mă urmărește cartea aceasta. Profesoara de muzică mi-a oferit-o. Îmi garantase că voi ajunge soprană. Am aflat că toate colegile au auzit același lucru. Două lucruri mai am din comunism. Cartea aceasta și... gara în care ne aflăm acum.

M-am așezat pe scaun, încuviințând din cap. Presimțeam că urmează o poveste frumoasă.

*

Tinere, uită-te pe geam! Gara este goală și, după comunism, nimeni nu s-a obosit să o renoveze. Uneori am senzația că trăiesc un coșmar. Nu îmi vine să cred că a decăzut totul atât de ușor...

Ai fi tentat să crezi că dispuneam de altă clientelă pe atunci, nu? Ei bine, oamenii tot oameni sunt. Da, comunismul a dispărut în acte, însă călătorii gândesc la fel, până și eu sunt

aceeași. De la Revoluție încoace îmi dau termene limită să mă schimb, îmi impun depărtarea de trecut... Totuși, este imposibil să nu îmi scape câte un „Pe vremea lui Ceaușescu era mai bine!”. Bag de seamă că încă te uiți pe geam. Este cu puțință, la vederea unui peisaj apocaliptic, să nu îți scape această afirmație?

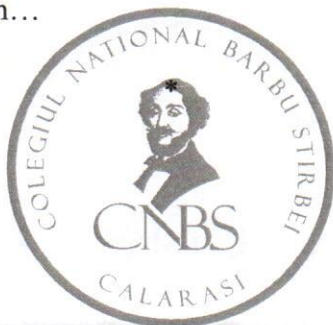
În fiecare zi, îmi spun că rolul unui regim totalitar este să îți dea senzația că nu a dispărut niciodată. Nu asta era scopul îndocrinării de atunci? Și te întreb... Noi am ieșit din comunism? El nu a dispărut, ci dispărute au fost șinele duse la fier vechi, tot dispărut este și bunul simț al celor care trec pe aici. Care lasă gunoaie de-a lungul peronului. Au dispărut și cei care altădată ar fi strâns mizeria asta de neconceput! E o gară lăsată de izbeliște. Tare mi-e teamă că românii mai au un singur tren de prins. Dacă îl pierd și pe asta, s-a dus orice încercare de reformă. Dacă nu l-or fi pierdut deja... sau cine știe, poate că se află la fier vechi cu totul!

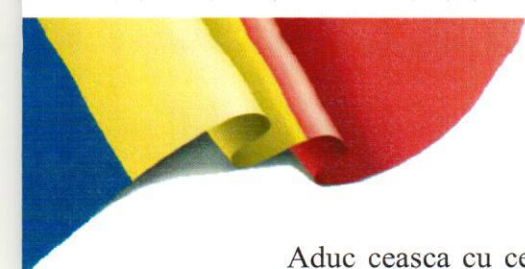
Fără îndoială, vorbesc ca o comunistă. O comunistă care afirmă că una dintre cele mai negre personalități din istoria română ar fi fost de preferat în locul unei clase politice care nu a oferit nimic în plus. Trăiam în teroare atunci, din cauza *lui*. Și uite că îl regretăm. Pentru că niciodată nu ni s-a prezentat un model mai bun. Bătrânele ca mine și-ar dori să vadă dincolo de comunism. Ți se pare, tinere, că se mai construiește vreo clădire în țara asta? După aproape treizeci de ani, abia se mai încumetă statul să termine ce începuse *el*. Arată-mi o gară făcută după comunism. Iar de cele renovate cine să se bucure? Nu se mai merge, domnule, cu trenul. În fond, atâta superficialitate ca în acest sistem nu se găsește pe nicăieri!

Asta e România de după comunism! Aici nu mai este vorba doar de ideologia care persistă după ce liderul moare. E trist că ne vine ideea că pe vremuri era mai bine. Și, dacă nu ne mințim, chiar era. *Noi* nu vrem să ieșim din comunism, despre asta e vorba. Căci puțini au fost cei care au mai mișcat lucrurile câte puțin.

Mă uit la poza lui Ceaușescu. Apoi iar la gară. Nu am niciodată ceva mai bun de făcut. Trăiesc în nostalgie. Iar oamenii dezamăgiți, cum sunt eu, vă strică și pe voi... Chiar dacă nu v-ați născut în comunism, piviți cu aceeași nostalgie acele timpuri, din cauza noastră. Nu s-a schimbat nimic.

Nu s-a schimbat nimic. Nu s-a sch...

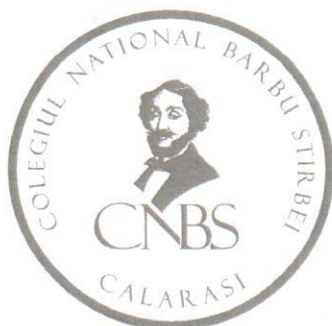

Aduc ceașca cu ceai la gură... până când realizez că, de fapt, țin o ceașcă de cafea între degetele înghețate. O dau la o parte oripilat de mucegaiul învechit cu flori lăncezite de trecerea timpului. O boxă goală.

Ies. S-a făcut noapte. Merg pe peron. Nu mai este nicio urmă de șine. Aproape mă împiedic. Câinii urlă, îmi dau de gând că este teritoriul lor și că nu am de ce să mă infiltrez.

Aceasta este una dintre găurile desființate pentru totdeauna. O părăsesc cu o încredere crâncenă în generația mea.

Majoritatea românilor se aseamănă cu vânzătoarea de bilete pe care mi-am imaginat-o. Pierduți într-un purgatoriu sec, cu o minte blocată între comunism și următorul tren.

Toti, impreuna!

Oloianu Paula, clasa a X-a E

Romania - o tara, o comunitate, un mod de a gandi. In esenta, toti suntem un mod de a gandi. Prin **Romania** inteleg multe lucruri, unele bune, altele mai putin bune. Este trist ca nu incercam sa ii scoatem la suprafata adevaratele valori. Prefer sa percep Romania ca pe o lume diferita, speciala, cu ascunzisuri misterioase pe care, odata ce le descoperi, iti raman intiparite in minte. Ascunzisuri ce iti deschid ochii spre frumos. Frumos intalnit in lucrurile marunte, in simplele plimbari in aer liber, in privelisti de asfintit maiestuose, in multe lucruri neobservabile, dar prezente la tot pasul. Stiu ca Romania nu este perfecta, dar tind sa cred ca este un diamant neslefuit. Din pacate, alegem sa vedem doar partile ei mai putin bune, criticam, aruncam vina asupra altora in loc sa rezolvam problemele si, cel mai rau, judecam.

O imagine interesanta imi apare in minte cand aud cuvantul **Romania**, o imagine a muntilor. Muntii patriei mele reprezinta pentru mine pace si liniste, o pace atat interioara, cat si exterioara, o contopire a oamenilor cu mediul incojurator, un marunt obiectiv cu o multime de stari si sentimente. Aceasta este una dintre fetele neslefuite ale diamantului de care aminteam.

Imaginea tarii noastre este blurata de impuritati usor de indepartat prin incredere. Incredere ce trebuie bine cultiva in Romania, prin munca si intelegere. In ciuda oricarui aspect negativ, sustin faptul ca Romania are de oferit traiiri de neuitat. Avem traditii frumoase si o istorie impresionanta. Avem oameni cu potential si idei marete. Avem un viitor care sta in mainile noastre. In cele din urma, noi suntem Romania. Toti, impreuna!

Romania sunt si eu!

Berdan Iustina, clasa a X-a C

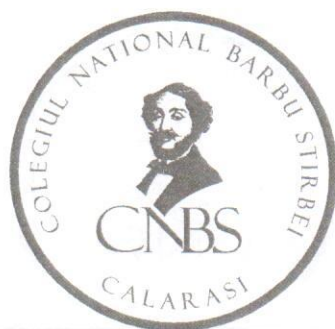
Romania este locul unde totul are legatura cu mine: cerul de deasupra , pamantul pe care zilnic pasesc, orice este viu.

Romania porneste din interiorul meu, fiind mai mult decat insiruire de vieti care au locuit, au muncit, au pierit si totodata au inviat odata cu timpul, Romania este un frumos etern. Vad toata aceasta tara ca pe un parinte al me u, al tau, un parinte al nostru; ea, patria mea, cu sacrificiu a fost de-a lungul timpului inaltata, pe pamantul ei a fost varsat sange, toate acestea doar pentru noi, pentru a avea acum un salas.

Romania a avut ce sa imi arate, a avut si inca are un izvor de atractii, traditii, privelisti si locuri care ma bucura doar la o simpla vedere. Incercand si sa aflu mai multe despre toate acestea, despre istoria ei, am ramas profund impresionata, dar si indatorata pentru tot ceea ce aceasta tara a suportat pentru noi.

Tara noastra poarta trei culori: **rosu**, pentru sangele varsat care este inradacinat in adancul pamantului, sange varsat pentru dreptate; **galben**, pentru bogatia de care tara da dovada, bogatie materiala si spirituala , pentru lumina si dainuirea poporului nostrum; si **albastru**, albastrul cerului care ne face sa fim o tara curata si deschisa, dreapta si senina. Aceste culori exprima legatura intre staruinta, curajul, loialitatea, sacrificiul , puritatea, toate pornind din inimile stabunilor nostri si ajungand pana la noi...

Romania... nu am sa spun ca este perfecta, chiar daca este tara care m- a crescut . Insa, aceasta imperfectiune nu face altceva decat sa imi sporeasca dragostea pentru tot ce este legat de ea, de patria mea. Ea mi-a oferit privelisti care imi incalzesc sufletul, povesti istorice, arhitecturi impunatoare care de sute

de ani domina prin frumusetea lor, ea mi-a oferit atat de multe , mi-a oferit tot ce a avut mai frumos!

Eu am ales sa imi deschid mintea, apoi inima, realizand ca Romania sunt si eu sau ca Romania a pornit intr-un fel sau altul si cu o bucatica din inima mea.

Tot ce Romania este astazi a insemnat munca, sacrificiu, curaj. Stau si ma gandesc cum tara este formata din fapte nu din vorbe! Tara este o mana permanent intinsa asupra noastra ce ne este protector, ajutor, ce ne ridica, sprijina, impinge de la spate, ce ne ofera tot si merita tot. Romania suntem noi, haideti sa nu ne dezamagim!

-România, aş vrea să ştiu -

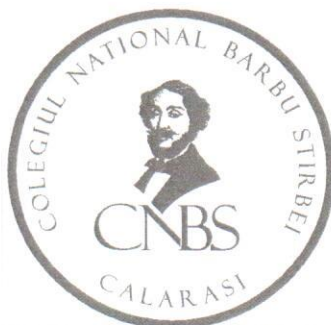
Moldoveanu Marius, clasa a XII-a E

Aş vrea să ştiu ce gânduri ai
Ce-oi crede tu despre popor
Când toţi te-nvinuiesc pe rând
Şi stema-ţi ruptă-i de topor

Toporul ăsta e acelaşi
Ce codrii ţi i-a retezat
Iar vârful munţilor ţi-i plâng
De ieri, şi azi neîncetat

Vor plânge mâine iar şi iar
Şi dorul lor nu-l poate stinge
Nici apa rece din izvorul
Ce pre coline se prelinge

Sunt curios ce gânduri ai
În ce ritm inima îţi bate
Când vezi cum copiii îţi pleacă
În alte lumi - singurătate...

Acasa e aici, e Romania...

Plange Alina, clasa a XII-a E

Era o zi mare in familia mea, mereu ii chemam la mine să sarbatorim impreuna ziua de 1 decembrie, o zi speciala pentru mine.

Totul a decurs in mod obisnuit, pana cand nepotul meu, de 15 ani, m-a tras la un moment dat de maneca sa mergem sa vorbim pe terasa de afara.

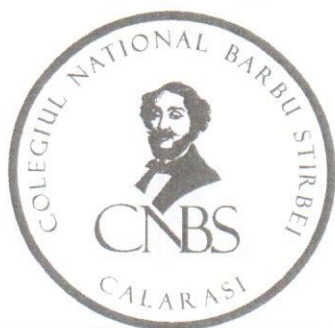
Nu a ezitat, nu a prelungit momentul si m-a intrebat:

-Bunule, tu de ce ai vrut sa fii militar? Ce te-a atras? Cum ai stiut ca e de tine? Eu am in vedere sa ma inscriu la Academia Navala, imi place apa, inasa nu stiu daca am un viitor in tara asta si daca merita sa ma dedic atatia ani aici, nu înțelege gresit, imi place in Romania, dar.. .vreau sa stiu cum te-ai decis tu, mai ales ca ai lucrat tot în slujba tarii.

-Ei bine, pentru asta nepoate, va trebui sa-ti povestesc multe din viata mea inasa, daca doresti, eu pot incepe.

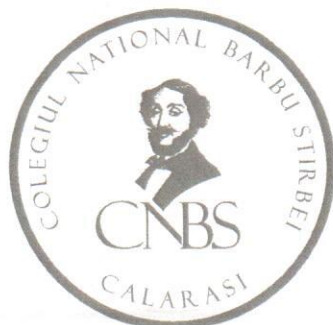
-Ascult, am timp, mama si tata nu pot pleca fara mine deci, te rog, incepe!

-Haha, bine atunci! Eu sunt, de cand ma stiu, cetatean roman, nascut si crescut aici. Inca de mic am fost educat in acest sens, fluturand tricolorul inca din gradinita. Crescand, am fost norocos sa descopar si adevaratele valori ale tarii mele, nu doar ce ne era

prezentat si afisat de alti oameni. Am fost plimbat de parintii mei des, tata era colonel si avea unitatea in Ploiesti, iar eu stateam mai mult cu mama mea, o invatatoare din Calarasi. Cand apucam sa-l vizitam, eram pur si simplu absorbit de frumusetea locului sau de munca, unde isi petrecea aproape toata ziua ca sa monitorizeze si sa apere acea zona a tarii. Iubeam ceea ce face, ii iubeam meseria si, ce-i drept, imi lipsea mult uneori. Desi acesta nu avea timp pentru mine, intotdeauna gasea o portita sa ne viziteze si, mai apoi, sa plecăm sa colindam Romania in lung si in lat, doar ca nu partea ei cunoscuta si aglomerata, nu, in niciun caz orasele. Noua ne placea sa mergem in partea salbatica, nealterata de zonele urbane, de oameni si de poluarea uzinelor. Dormeam cu cortul de cele mai multe ori, sau la cabane in inima muntilor si seara admiram in linistea noptii cerul instelat si colinele Romaniei, strajuite de arbori in varf si pe poale, era o imagine minunata pe care nu o voi uita. Cand dormeam cu cortul, dimineata mergeam in drumetii, iar mie imi placea sa ma cred un istoric care isi noteaza in jurnalul de calatorie descoperirile sale in domeniul geografiei si al naturii. Desigur ca, desi animalele salbatice ma speriau, erau nelipsite din observatiile mele. Astfel mi s-a dezvoltat totodata si dorinta de a fotografia, de la cele mai marunte vietati si tipuri de ciuperci, pana la pasarile maiestre si speciile rare de plante ale Romaniei. Aceste vietati, impreuna cu traditiile si obiceiurile noastre, consider eu ca definesc partea salbatica a acestei tari, care se pastreaza intacta pentru multi ani si ani de acum inainte. Pe

atunci aveam vreo 10 ani, si imi placeau asa mult excursiile in familie incat imi doream cu ardoare sa devin un fotograf de succes si poate ,chiar sa postez, alaturi de poze, publicatii si scurte descrieri ale zonei din Romania in care am facut poza sau pur si simplu sa descriu ce era in poza.

-Fotograf? Asta ti-ai dorit tu? Atunci de ce te-ai dus in armata?

-Da, ce-i drept asta mi-am dorit. Insa descoperisem doar partea legata de natura, a ceea ce este aceasta tara. Dar nu cunosteam oamenii si traditiile lor, moduri diferite de viata... despre obiceiuri pot povesti foarte multe de la bunica mea, insa cele vazute cu ochii mei au avut un impact mult mai mare asupra mea. De exemplu, eram pe la varsta de 14 ani, fraged in ale vietii, in ale bunelor maniere si in ale traditiilor. Eram in ziua de Paste si sarbatoream impreuna cu patronii cabanei. Nestiind locurile din jur, acestia ne-au facut un mic tur al micului lor sat. Oamenii erau foarte primitivi si saritori si chiar ne-am imprietenit. Astfel, am aflat drumul catre biserica, locul de unde se poate lua apa de izvor, iar apoi i-am ajutat pe proprietari sa aprovizioneze cabana pentru zilele cat mai stam noi acolo. A fost o binecuvantare pentru mine sa ma bucur de branza de burduf, de drob, de carnatii de oaie facuti chiar in bucataria lor si cate si mai cate, din pacate, nu le mai stiu numele bucatelor. Desi nu-mi parea important, ulterior proprietareasa mi-a povestit pentru ce trebuie sa ajungem seara la biserica. "Se lua lumina", imi spuse ea. A fost un moment de o spiritualitate foarte mare pentru mine, iar fata

de oras, unde toti se agitau sa ia sfanta lumina si sa plece, aici pe primul loc era trairea evenimentului. Am reusit chiar sa ascultam si slujba din curtea bisericii, vantul era domol, linistea era deplina; doar cateva soapte se rugau impreuna cu preotul si reusisem sa deduc si cateva formulari "Hristos a inviat" venind cu repeziciune raspunsul "Adevarat a inviat!" Desi aerul rece de munte ingheta si pietrele, frigul nu se mai simtea, eram prea fericit de momentele pe care le petreceam. Aceasta armonie si bucurie din sufletul meu, nu s-a sfarsit acolo, dupa ce am facut tot ce se cuvine, am mers pe drumul spre izvor, care in lumina lunii era de sute de ori mai frumos. Vezi tu, in acel moment, am simtit ce inseamna cu adevarat **patriotismul**, desi l-am descoperit de la o varsta frageda, simteam iubirea fata de tara. Toate drumetiile de mic, toate tainele religioase, toate asezarile omenesti pline de viata, de bunatate si de dorinta de a pastra aceste valori morale si spirituale, m-au facut sa descopar o alta latura a acestui popor, inclusiv latura istorica si geografica, din care am avut multe de invatat si multe de vazut. Am refuzat, insa sa vad partile rele ale unei tari pe care o iubeam si o iubesc atat de mult, dar nu o sa te mint, este adevarat ca sunt si multe parti rele si uscaciuni de oameni. Si asa am continuat sa cultiv aceasta iubire, sa invat, ca in cele din urma la 18 ani sa ma inrolez in armata. Tata ar fi fost mandru de mine ca-i impartaseam pasiunea, asta probabil daca nu ar fi murit, fara sa aiba ocazia sa stie ce ma hotarasem sa fac in viata. Mama, strabunica ta, stiu ca era mandra de mine si

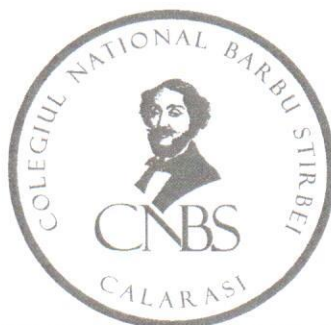
mereu spunea ca seman cu el. (Urma un scurt moment de tacere, in cistea lui.. apoi am continuat). Lupta, dragul lu bunicu, chiar ai toate motivele sa-ti dedici viata in slujba poporului tau si a patriei tale, pentru ca aceasta tara ti-a fost mult timp casa, insa pentru tine poate deveni **acasa** daca o lasi sa-ti invaluiie sufletul cu tot ceea ce are de oferit. Nu este o tara mai putin dezvoltata, este o tara care pastreaza sufleteste patriotismul si valorile sale, nepatate de schimbari, de trecerea timpului, sau de orice rau ce s-a abatut asupra acestui popor. Fii mandru ca esti roman!

-Multumesc, bunule! Este chiar fascinant ca nici tu nu erai hotarat, dar am invatat ca important este sa i ti urmezi pasiunea! Doream sa aud parerea ta! Sper sa reusesc si sa pastrez si eu aceasta iubire fata de patrie din cadru armatei navale! (iar in acel moment se auzi claxonul masinii lor, il chemau pe nepotul meu ca sa plece la casa lor, deja se vedea apusul.)

-Du-te, du-te, ca te asteapta sa plecati acasa! La revedere, mult succes!

-La revedere! a strigat alergand spre masina.

"Eu deja sunt convins ca nepotul meu este pe drumul cel bun!" mi-am spus eu, stergandu-mi lacrima ce mi-a scapat la plecarea baiatului.

CE ÎNSEAMNĂ ROMÂNIA PENTRU MINE?

Bordei Miruna, clasa a IX-a C

România înseamnă mai mult decât un *MULȚUMESC* într-un gest complex sau simplu, mai mult decât *ÎMI PARE RĂU* într-un context sinistru, mai mult decât orice *BRAVO*, în cel mai potrivit moment.

Este patria tuturor senzațiilor, patria ce mi-a oferit tradiții, obiceiuri, posibilități, oameni de tot felul, peisaje complexe, simple, vesele, triste.

Suntem o echipă! Ea mi-a oferit condiții, eu i-am oferit primele cuvinte, primii pași, primele lacrimi, primele zâmbete, pe scurt... pe mine.

Este familia ce mă reprezintă și pe care o susțin cu atâta dragoste și mândrie! Mi-a oferit valori, exemple de urmat, locuri în care să mă recreez, altele în care să experimentez, poeți, muzicieni, sportivi, intelectuali... mi-a oferit tot ce are mai bun... ca o mamă!

Bineînțeles... nu e perfectă, dar ne oferă valori, trebuie doar să ne hotărâm pe care să le urmăm. În funcție de ce alegem, ne vom forma o părere despre aceasta.

Iar dacă nu vezi decât însușiri negative, nu îți vezi **patria**.

Nimic nu se compara cu o amintire...

Dumitrache Simona-Mihaela,
Clasa: a XII-a E

Pentru mine, România este o țară care beneficiază de adevărate frumuseți naturale, pe care însă, poporul român nu știe să le promoveze.

Deși alte țări sunt mai dezvoltate din punct de vedere economic, comercial, politic și cultural, iar dorința de a pleca în țări străine crește de pe o zi pe alta, un român întotdeauna se va simți mai confortabil în țara lui.

Eu, cel puțin, am călătorit în multe țări, însă niciuna nu m-a făcut să mă simt ca acasă. Îmi plac tradițiile noastre, mâncărurile noastre tradiționale fiindcă fac parte din ceea ce sunt eu deoarece, totul îmi aduce aminte de copilăria mea, de bunica mea și de mândria pe care i-o simțeam în privire atunci când mă vedea îmbrăcată într-o ie sau când mă jucam capra, pătrățica, baba oarba și așa mai departe. Iubesc să îmi amintesc de unde vin și consider că România este patria mea, în principal, fiindcă oriunde m-aș duce, ea nu este doar o bucată de pe hartă, ci o parte din sufletul meu, întreaga amintire a copilăriei mele petrecându-se pe meleagul românesc.

Așadar, poate țara mea nu este cea mai bogată, poate oamenii nu sunt cei mai drăguți, poate străzile nu sunt cele mai bune, poate legile nu sunt întotdeauna respectate, dar sunt româncă, fiindcă așa a fost să fie, sunt bucuroasă și mândră și, când rostesc aceste cuvinte, le rostesc atât cu gura, cât și cu sufletul.

Cu speranta, pentru Romania...

Moldoveanu Marius, clasa a XII-a E

România este meleagul pe care Soarele își trimite cu încredere razele, cu toate că știe faptul că nu le va mai primi înapoi. Această țară este rezultatul strigătului la unison al dacilor și romanilor, este ținutul căruia norii îi binecuvântează, cu stropii lor, holdele aurii.

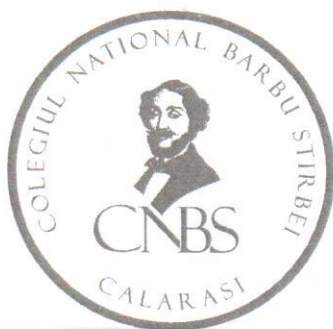
Nu înțeleg de ce acest popor încearcă să se îndepărteze de datinile sale, de-o cultură căreia nu îi poți găsi egal pe acest pământ. Influențele exterioare ne transfigurează țara, acestea duc la "Coca-Colizarea" industriei și "McDonaldizarea" economiei, lucruri specifice unui popor dependent de globalizare.

România este o țară frumoasă, o țară care merită mult mai mult decât un dat din cap și un ridicat din umeri când se observă situația precară dintr-o multitudine de motive a căror rădăcină este adânc înfiptă într-un amalgam de învinuiri politice.

Aleg să vorbesc limba română, aleg să visez în limba română pentru că este limba pe care o voi prețui indiferent de câte altele voi învăța pe parcursul drumului meu în viață.

România este patria plină de peisaje care îți iau respirația, plină de tradiții și povești pe care le-aș asculta încontinuu; România este o fiica a lui Dumnezeu a cărei imagine se degradează lent și dureros, la fel ca o sticlă aruncată inconștient în Delta Dunării; România este o martiră care îndură constant critici care nu-i sunt menite, nemeritate.

În final, sper la o schimbare, sper la "retragerea scutului" îndoit al acestei țări și sper la existența unor oameni răspunzători de destinele patriei noastre. Așa să ne ajute Dumnezeu!

De redactare ne-am ocupat noi,

Dumitrache Simona Mihaela, clasa a XII-a E

Plânge Alina, clasa a XII-a E

Ispir Aida Maria - clasa a X-a E

Oloianu Paula Daniela - clasa a X-a E

PRIN UNIRE SE REALIZEAZĂ FAPTE MARI!

